

„Παναγία Παρθένο!“ ανέκραζεν ἡ Φλωριόττα.

„Σιωπή!“ — Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν κλίνην. Ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τοῦ κλητῆρος ἐθῆκεν ἡ ξένη τὰς πλαγγόνας καὶ τὰ ἄλλα ἀθύρματα πλησίον τοῦ κοιμωμένου κορασίου, ἐφί-

λησεν ἐλαφρῶς τὸν γυμνὸν τοῦ βραχίονα, καὶ εἶτα στραφείσα πρὸς τὸν ἐκθαμβὸν κλητῆρα, εἶπεν εὐχαριστημένη:

„Πᾶμε τώρα!“

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

André Theuriot.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ.

(συνέχεια.)

Ἡ νέα συσκευή τοῦ Ἐδισον εἶνε ἀπληλαγμένη πάντων τῶν προμνημονευθέντων ἐλαττωμάτων τοῦ παλαιοῦ φωνογράφου. Ὁ νέος φωνογράφος εἶνε ἐπ' ἴσης τελεία μηχανὴ ὡς τὸ τηλέφωνον. Ὅμιλεῖ σαφῶς καὶ εὐκρινῶς, οὕτως ὥστε πᾶσα λέξις αὐτοῦ ἐννοεῖται καὶ ἀκούεται μὲ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τῆς ἀρχικῆς φωνῆς, ἣν ἐδέχθη παρὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ συνταγματάρχης Gonrand ἐν Λονδίῳ, φίλος τοῦ Ἐδισον, ἦτο ὁ πρῶτος ἐν Εὐρώπῃ ὅστις ἔλαβε τὴν νέαν ταύτην συσκευὴν. „Τὰς 2 ὥρ. καὶ 5 λεπτά μ. μ. τῆς 26. Ιουνίου (1888)“ ἔγραψε πρὸς τὸ Times „ἔσχον μετὰ τῆς οἰκογενείας μου τὸ μέγα εὐτύχημα, ν' ἀκούσω ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν τοσοῦτο γνωστὴν καὶ ποθητὴν φωνὴν τοῦ φίλου μας Ἐδισον, ἐξ ἀποστάσεως μείζονος τῶν 3000 (ἀγγλ.) μιλίων καὶ μετὰ δέκα ἡμερῶν διάστημα, ἀκριβῶς τὸ διάστημα τὸ ὅποιον ἐχρειάσθη ἡ φωνὴ ὅπως περάσῃ τὸν ἀτλαντικὸν ὠκεανόν.“ Ὁ νέος φωνογράφος ἔχει ἐν ἀκουστικὸν κέρας, τὸ ὅποιον ὁ ἀκροατὴς πλησιάζει πρὸς τὸ ὅς του, ἵνα ἀκούσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ φωνογράφου λεγόμενα. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἀκροατὴς δὲν ἐνοήσῃ λέξιν τινὰ ἢ φράσιν, δύναται ὁ φωνογράφος δι' ἀπλοῦ τινὸς μηχανισμοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μὴ ἐννοηθέντα μέρη τῆς ὁμιλίας, οὐ μόνον ἀπαξ ἀλλὰ καὶ πολλάκις, ἀφ' οἷου δήποτε σημείου, ἢ καὶ ὁλόκληρον τὸ φωνογράφημα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Εἶνε μεγίστη ἡ πιθανότης ὅτι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη θὰ καταπλημμυρισθῇ ὑπὸ τῶν νέων τούτων φωνογραφικῶν συσκευῶν τοῦ Ἐδισον, ἀπαράλλακτα ὅπως πρὸ δέκα ἐτῶν κατεκλύσθη ὑπὸ ἐτέρου ἀμερικανικοῦ ἐφευρήματος ἀπαραιτήτου τὴν σήμερον, τοῦ τηλεφώνου τοῦ Bell, καὶ ὅτι ὁ φωνογράφος θὰ ἐγκαινίσῃ νέαν ἐποχὴν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος. Θεωροῦμεν λοιπὸν ἄξιον νὰ ἐνδιατρίψωμεν ὀλίγῳ περισσύτερον περὶ τὴν περιγραφὴν τῆς θαυμασίας ταύτης μηχανῆς, πρὸς ἀκριβεστέραν αὐτῆς κατανόησιν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὠδήγησε τὸν Ἐδισον εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ παλαιοῦ τοῦ φωνογράφου ἦτο ἡ πανταχοῦ παρούσα καὶ παντοδύναμος Σύμπτωσις, ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ὀδηγὸς τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, εἰς ἣν ὁ μέγας Φρειδερίκος ἀπέδιδε τὴν μεγίστην δύναμιν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι μεγάλοι ἐφευρέται, οὕτω καὶ ὁ Ἐδισον ἐφεῦρεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἐζήτει. Ὁ Ἐδισον κυρίως προσεπάθει νὰ ἐφεύρῃ νέαν τηλεγραφικὴν μηχανήν, δυναμένην νὰ μεταβιβάζῃ εἰς τὸν ἀποδέκτην τὸ τηλεγράφημα γεγραμμένον ἀπαράλλακτα ὅπως αὐτὸ τὸ χειρόγραφον τοῦ ἀποστολέως. (Τοιαύτη μηχανὴ ὀνομασθεῖσα Telautograph ἦτοι αἰτιόματος τηλεγράφος ἐφευρέθη πρό τινας ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Elisha Grey καὶ ἐγράψαμεν περὶ αὐτῆς ἐν τῇ Κλειῳ Δ' σ. 326.) Ὡς γνωστόν, ἡ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει τηλεγραφικὴ συσκευή τοῦ Μόρσου ἀντικαθιστᾷ τὰ γράμματα τῶν λέξεων διὰ σημείων καὶ γραμμῶν διαφόρου μήκους, εἶνε δὲ ἡ μέθοδος αὕτη λίαν ἀτελής, ἀπαιτεῖ πολλὴν χρονοτριβὴν καὶ στερεῖται τῆς δεούσης ἀσφαλείας, διό

καὶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐγίνοντο προσπάθειαι πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῆς δι' ἄλλης τελειοτέρας. Ἐν τῇ μηχανῇ τοῦ Ἐδισον τὰ σημεῖα ταῦτα καὶ αἱ γραμμαὶ τοῦ Μόρσεϊου συστήματος δὲν ἐνεγράφοντο ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀλλ' ἐνεχαράσσοντο βαθέως ἐν αὐτῷ. Ὁ χάρτης περιελίσσεται περὶ τινὰ κύλινδρον, καὶ ἐνῷ λεπτὴ τις καὶ ἐλαστικὴ βελὼν ἔτρεχεν ἐν τοῖς κοιλώμασι, τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα ἔθετεν εἰς κίνησιν τὴν χαλυβιδίην ἀκίδα ἐτέρας συσκευῆς, ἐν ᾗ ἀναπαρήγοντο τὰ αὐτὰ σημεῖα καὶ αἱ αὐταὶ γραμμαὶ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ ἀρχικὰ τηλεγραφήματα ἠδύναντο ν' ἀναπαράχθωσι καὶ νὰ πολλαπλασιασθῶσι διὰ καθαρῶς μηχανικῶν μέσων. Ἀλλ' ἤδη ὁ Ἐδισον παρετήρησεν ὅτι, ὡς ἂν περιστρέφε βραδέως τὸν κύλινδρον τῆς συσκευῆς του, ὁ θόρυβος τῆς βελὼνης ἥτις ἔτρεχεν ἐν τοῖς κοιλώμασιν εἶχε καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν ψιθυρισμὸν ἀνθρωπίνης φωνῆς. Ἡκούετο δηλαδὴ ὡς ἐλαφρὰ καὶ ἐν μακροτάτης ἀποστάσεως προερχομένη συνδιάλεξις. Ἐδῶ λοιπὸν ἐχρειάζετο ἡ κεφαλὴ ἐνὸς Ἐδισον ὅπως ἐφεύρῃ νέαν καὶ σπουδαιωτάτην ἐφεύρεσιν.

Ὁ Ἐδισον ἐκάλυψε τὸν κύλινδρον διὰ λεπτοῦ κηρίνου στρώματος καὶ διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης ἐπέτυχεν τὴν σημαντικωτάτην βελτίωσιν τῆς μηχανῆς του. Τὸ κασσιτέρινον φύλλον, ὅπερ ἐκάλυπτε πρότερον τὸν κύλινδρον καὶ ἐδέχετο τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἀκίδος, ἐκάμπτετο εὐκόλως καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς γραφούσης ἀκίδος, οὕτως ὥστε αἱ ἐντυπώσεις αὗται οὐδέποτε ἠδύναντο ν' ἀποτελέσωσιν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν γραφικὴν εἰκὼνα τῶν προφερομένων λέξεων. Ὁ κηρὸς στερεῖται τοῦ ἐλαττώματος τούτου, καίτοι δὲ εἶνε μαλακώτερος τοῦ κασσιτέρου, εἶνε ὅμως στερεώτερος καὶ συμπαγέστερος ὅταν κῆται ἐν λεπτῷ στρώματι ἐπὶ σκληρᾷ βάσει. Διὰ τοῦ κηρίνου στρώματος ὁ Ἐδισον κατέστησε τὸν φωνογράφον του ἐξ ἀσημάντου ἀθύρματος σπουδαιωτάτην καὶ πρακτικωτάτην μηχανήν.

Ἡ δευτέρα μεταβολὴ καὶ βελτίωσις συνίσταται ἐν τῷ διπλασιασμῷ τῶν μεμβρανῶν (διαφραγμάτων) καὶ τῶν ἀκίδων. Ἀντὶ ἐνὸς μόνου ἀνοίγματος, χρησιμεύοντος πρὸς εἰσδοχὴν καὶ ἀναπαραγωγὴν τῆς φωνῆς, ὑπάρχουσιν ἤδη δύο ἀνοίγματα, τὸ ἐν διὰ τοὺς ὁμιλοῦντας τὸ δὲ ἄλλο διὰ τοὺς ἀκροωμένους. Ἀμφότερα εὐρίσκονται ἐπὶ ἐνὸς κινητοῦ βραχίονος — ὅστις ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ὀνομάσθη „lunette“ ἕνεκα τῆς μεγάλης ὁμοιότητος ἣν ἔχει πρὸς μικρὸν τηλεσκόπιον. — Ἀριστερὰ τοῦ βραχίονος τούτου ὑπάρχει ἕτερος βραχίων χρησιμεύων πρὸς κίνησιν δύο ἐλίκων, δι' ὧν καθίσταται κανονικωτέρα καὶ εὐχερεστέρα ἡ ἀνωτέρω (ἐν τῷ προηγ. ἀριθ.) περιγραφεῖσθ διπλῇ κίνησιν τοῦ κυλίνδρου καὶ ἡ ἐπαναγωγὴ αὐτοῦ εἰς τὴν προτέραν του θέσιν.

Τὴν ὑψίστην τελειότητα παρέχουσιν εἰς τὴν συσκευὴν δύο ὠραιότατα καὶ μετὰ καταπληκτικῆς ἀγχινοίας ἐφευρημένα μηχανουργήματα, ἐν ἐμάλυστρον καὶ ἐν λεπτὸν πεπυρακτωμένον σύρμα. Ἀμφότερα προτρέχουσι τῆς γραφούσης

ακίδος, καὶ τὸ μὲν ὁμαλυστρον ὁμαλύνει καὶ στρογγυλώνει πανταχοῦ μετ' ἄκρας ἐντελείας τὸ κήρινον ἐπίστρωμα τοῦ κυλίνδρου, τὸ δὲ σύρμα διηνεκῶς πυρακτούμενον διὰ τινος θερμαγωγῶ καθιστᾷ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κηροῦ λείαν καὶ ἐλαστικὴν. Διότι ὁ κηρός, ὅταν ἀποξηρανθῇ καὶ ἀποψυχθῇ, θρυμματίζεται εὐκόλως, ἐνῶ μετρίως θερμαίνόμενος καὶ φωρῶμενος καθίσταται λείος καὶ εὐκαμπτος, οὕτως ὥστε δύναται νὰ δεχθῇ καὶ διατηρήσῃ πιστὰς καὶ ἀκριβεῖς καὶ τὰς λεπτοτάτας ἐντυπώσεις.

Αἱ διαφοραὶ ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν δύο ακίδων δεικνύουσιν ἐναργέστατα τὴν ἄκραν λεπτότητα τῆς ἐργασίας τοῦ Ἑδισὸν καὶ τὴν τελειότητα τῆς νέας μηχανῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παλαιάν. Ἡ πρὸς γραφὴν χρησιμεύουσα ἀκίς, ἥτοι ἡ ἐγγυρῶσα ἐπὶ τοῦ κηροῦ τὰ ἴχνη τῶν προφερομένων λέξεων, ἔχει κοπτεράν καὶ εὐρεῖαν ἄκραν, ἐντυποῦσαν ἐπὶ τοῦ κηροῦ ἴχνη $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{5}$ τοῦ χιλιοστομέτρου τὸ εὖρος. Ἡ δὲ ἐτέρα ἀκίς ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάγνωσιν, ἥτοι πρὸς ἀναπαγωγὴν τῶν ἐγκεχαραγμένων φθόγγων, εἶνε ἀμβλεία, κεκαμμένη περὶ τὴν αἰχμὴν καὶ πολὺ λεπτότερα, οὕτως ὥστε οὐδαμῶς ἐξαλείφει ἢ τροποποιεῖ τὰ ὑπὸ τῆς πρώτης ἐντυπωθέντα ἴχνη.

Ἐν ἐκ τῶν μεγίστων ἐλαττωμάτων τοῦ ἀρχαίου φωνογράφου ἦτο ἡ ἀπάλειψις τῶν συμφῶνων· πρὸ πάντων οἱ συριστικοὶ φθόγγοι οὐδὲν ἥκούοντο· τὸ s προσφέρετο πάντοτε ὡς τὸ γαλλικὸν ch· τὰ σύμφωνα d, t, b, p, m, n, δυσκόλως διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἐν γένει ἡ προφορὰ τῶν συμφῶνων ἦτο λίαν ἀσαφὴς καὶ συγκεχυμένη. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ἐξῆς αἰτίου: Τὸ φωνήεντα, ὡς πλήρεις αὐτοτελεῖς καὶ διαρκέστεροι φθόγγοι, προξενούσι πλήρεις καὶ εὐρείας δονήσεις εἰς τὸ διάφραγμα (τύμπανον), ἐνῶ οἱ ἐκ τῶν συμφῶνων παραγόμενοι κραδασμοὶ εἶναι ἀσθενεῖς καὶ λεπτότεροι.

Ἐν τῷ παλαιῷ λοιπὸν φωνογράφῳ οἱ τελευταῖοι οὗτοι κραδασμοί, οἱ ἐκ τῶν συμφῶνων, ἤρχιζον πρὶν ἢ παύσωσιν οἱ πρώτοι οἱ ἐκ τῶν φωνηέντων, καὶ διὰ τοῦτο συνεχέοντο μετ' αὐτῶν, ἡ δὲ σύγχυσις αὕτη ἐγένετο καταφανὴς καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ κασσιτέρου ἐντυπομένων ἰχνῶν. Ἐντεῦθεν προήρχετο ἡ ἀσάφεια τῆς προφορᾶς, ἡ ἀνευ συμφῶνων καὶ σχεδὸν ἀναρῶν ὁμιλία τοῦ παλαιοῦ φωνογράφου ἣτις ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἀηδὴ φλυαρίαν νωδοῦ γραϊδίου.

Πρὸς ἄρσιν τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἀνέπτυξεν ὁ Ἑδισὸν τοσαύτην ὀξύνοian καὶ ἀληθῆ μεγαλοφυΐαν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν ακίδων καὶ τῇ τροποποιήσει τῶν διαφραγμάτων, ὥστε ὁ νέος φωνογράφος ἀναπαράγει μετὰ τῆς ὑφίστης ἀκριβείας πάντας τοὺς φθόγγους, πάσας τὰς ἀποχρώσεις, πάσας τὰς λεπτότητας τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' ἵνα μὴ καταπονήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας διὰ πολλῶν μηχανικῶν λεπτομερειῶν, παραλείπομεν ἐνταῦθα τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν ἐκάστης τῶν τροποποιήσεων τούτων, καὶ ἐξαίρομεν ἐν τοῖς ἐπομένοις διὰ βραχέων τὰς ἐπομένας δύο σπουδαιότητας βελτιώσεις τοῦ νέου φωνογράφου.

Ὁ παλαιὸς φωνογράφος περιστρέφετο διὰ τῆς χειρὸς, βραδυτέρον δὲ αἱ περιστροφὰι τοῦ κυλίνδρου ἐκαγονίσθησαν διὰ τινος μηχανισμοῦ ὥρολογίου. Ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ μέθοδοι αὗται ἐστεροῦντο τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑδισὸν ἐπιδικωμένης ἀκριβεστάτης κανονικότητος. Διὰ τοῦτο ὁ μεγαλοφυὴς ἐφευρέτης, θέλων νὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον του τέλειον, ἀντικατέστησε τὸν μηχανισμόν ἐκεῖνον δι' ἡλεκτρικοῦ κινητηρίου.

Ἡ τελευταία καὶ σπουδαιότατη πρὸς διάδοσιν τοῦ φωνογράφου βελτίωσις εἶναι ἡ τοῦ κυλίνδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ἠπλοῦτο τὸ κασσιτέρινον φύλλον. Ὁ νέος φωνογράφος ἔχει μὲν ὡσαύτως ἓνα ὀλομερῆ κυλίνδρον ἐξ ὀρειχάλκου· ἀλλὰ τὸ κήρινον στρώμα δὲν τίθεται ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου τούτου, ἀλλ' ἐπὶ ἄλλων διακένων (κούφιων) κυλίνδρων, οἵτινες ἐναρμόζονται στερεῶς εἰς τὸν πρῶτον, μετὰ δὲ τὴν φωνογράφειαν ἐξάγονται ἐκ τῆς συσκευῆς καὶ δύνανται ν' ἀποσταλῶσιν εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου. Οἱ διάκενοι οὗτοι κύλινδροι, οἵτινες δύνανται ταχυδρομικῶς, διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, δι' αἰμοπλοίων, νὰ μετακομισθῶσιν εἰς πολλῶν χιλιάδων μιλίων ἀπόστασιν, χωρὶς ποσῶς νὰ μεταβληθῇ ἡ ἐπ' αὐτῶν γραφή, πρέπει μόνον νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος καὶ τῆς ὑγρασίας. Πρὸς τοῦτο κατασκευάσεν αὐτὸς ὁ Ἑδισὸν ὠραιότατα καὶ πρακτικώτατα πρότυπα κιβωτίων μετὰ τῶν ἀναγκαίων ὕλιν πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς θερμότητος ἢ ὑγρασίας.

Ὁ ἔχων ἓνα φωνογράφον δύναται νὰ ἔχῃ καὶ πολλοὺς διακένους κυλίνδρους διαφόρου μήκους, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ μεταχειρίζεται ὅτε μὲν μακροτέρους ὅτε δὲ βραχυτέρους ἀναλόγως πρὸς τὴν μᾶλλον ἢ ἥττον διεξοδικὴν ὁμιλίαν ἣν θέλει ἐκάστοτε νὰ φωνογραφήσῃ. Οἱ μακρότατοι κύλινδροι εἶναι ἴσοι πρὸς τὸν πλήρη καὶ στερεὸν κύλινδρον, ὅστις ἔχει μῆκος περίπου 20 ἑκατοστομέτρων καὶ διάμετρον περίπου 19 ἑκατοστομέτρων. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ μικρότεροι κενοὶ κύλινδροι ἔχοντες τὸ $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ κτλ. τοῦ μήκους τοῦ πλήρους κυλίνδρου. Ἡ σπειροειδὴς γραμμὴ ἐνὸς ὀλοκλήρου κυλίνδρου ἔχει 800 περιστροφάς, ἐκάστη τῶν ὁποίων χωρεῖ 30 ἕως 40 λέξεις.

Ἄς ἴδωμεν τώρα πῶς γίνεται ἡ διὰ τοῦ φωνογράφου ἀνταπόκρισις. Θέλω παραδείγματος χάριν ν' ἀνακινώσω σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν, οὐχὶ ἐγγράφως ἀλλὰ προφορικῶς, μετὰ τὴν ἰδίαν μου φωνήν, εἰς τινὰ φίλόν μου διαμένοντα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Πρὸς τοῦτο θέτω ἔμπροσθέν μου τὸν φωνογράφον μου, ἐκλέγω ἓνα ἐκ τῶν κενῶν κυλίνδρων ἔχοντα μῆκος ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀνακινώσιν μου, καὶ ἐναρμόζω αὐτὸν εἰς τὸν πλήρη κύλινδρον τῆς συσκευῆς. (Εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις ἀρκεῖ καὶ ὁ μικρότατος κύλινδρος, διότι ἐπὶ ἐνὸς κυλίνδρου ἔχοντος μῆκος 5 ἑκατοστομέτρων δύναμαι νὰ φωνογραφήσω ἐπιστολὴν 20 ἕως 30 σελίδων.) Ἀκολουθῶς συνάπτω τὰ σύρματα τοῦ ἡλεκτρικοῦ κινητηρίου μετὰ τῶν ἐλίκων τῆς συσκευῆς. Ἀμέσως ὁ τροχὸς κινεῖται καὶ ὁ κύλινδρος ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται. Πλησιάζω τὸ στόμιον τοῦ ἀκουστικοῦ κέρατος εἰς τὸ στόμα μου καὶ ἄμα ὡς ἡ περιστροφικὴ κίνησις τοῦ κυλίνδρου λάβῃ τὸν ἀπαιτούμενον βαθμὸν τῆς ταχύτητος ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ. Ἐὰν τυχὸν θέλω νὰ διακόψω ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν ὁμιλίαν μου, δύναμαι δι' ἀπλουστάτου τινὸς μηχανισμοῦ νὰ σταματήσω τὸν κύλινδρον καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν νὰ ἐξακολουθήσω, κατ' ἀρέσκειαν. Ἀφοῦ τελειώσω τὴν ὑπαγόρευσίν μου, ἐξάγω τὸν διάκενον κύλινδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐγκεχαραγμένοι οἱ λόγοι μου, θέτω αὐτὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδειχθέντα προφυλακτικὰ μέτρα ἐντὸς ἐνὸς κιβωτίου καὶ ἀποστέλλω αὐτὸν ταχυδρομικῶς εἰς Νέαν Ὑόρκην, πρὸς τὸν φίλον μου.

Ὅταν ὁ φίλος μου παραλάβῃ τὸ κιβώτιον, ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὸν διάκενον κύλινδρον μετὰ τὸ κήρινον στρώμα ἐφ' οὗ εἶναι ἐγκεχαραγμένοι οἱ λόγοι μου, καὶ ἐναρμόζει αὐτὸν εἰς τὸν στερεὸν κύλινδρον τοῦ ἰδιοῦ τοῦ φωνογράφου, ὅστις πρέπει νὰ εἶναι καθ' ὅλα ὁμοίος καὶ ἴσος πρὸς τὸν ἰδικόν μου. Ὁ φωνογράφος οὗτος τοῦ φίλου μου, ἐπειδὴ ἤδη πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ καθήκοντα οὐχὶ γραφῆς ἀλλ' ἀναγνώστου, ἡδύνατο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας

ΠΡΩΙΑ, ΠΑΡΑ ΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ.

Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ R. Koller.

του ταύτης νὰ ὀνομασθῇ οὐχὶ *φωνογράφος* ἀλλὰ *γραφόφωνος* — ἂν ἡ λέξις αὕτη ἦτο ὀρθή — διότι μέλλει ν' ἀναπαραγάγῃ ζωντανούς τοὺς ἀρχικούς μου φθόγγους, οἵτινες εἶναι ἤδη καταγεγραμμένοι ἐπὶ τοῦ κηροῦ. Πράγματι, τιθεμένης εἰς ἐνέργειαν τῆς μηχανῆς, ὁ φίλος μου ἀκούει αὐτοὺς τοὺς λόγους μου προφερομένους ἀπαρallaκτικῶς ὡς ἐκ τοῦ στόματός μου, ἀκούει αὐτὴν τὴν φωνὴν μου μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς ἀποχρώσεις, ἀκούει τὴν ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς μου, τῆς θλίψεώς μου, τοῦ θαυμασμοῦ μου, τῆς ἀγανακτήσεώς μου, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκφράσωσιν ἀμέσως τὰ νεκρὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου γράμματα. Τὸ δὲ σπουδαιότατον, δύναται ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους μου πολλάκις, ἐπανειλημμένως, ὅταν δῆποτε θέλῃ, καὶ νὰ διατηρήσῃ αὐτοὺς διὰ παντός.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Βερολίῳ διαμονὴν τοῦ Ἑδισον ὁ νέος φωνογράφος ἐπεδείξατο ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκθαμβοῦ ἀκροατηρίου τὴν ὄντως καταπληκτικὴν αὐτοῦ τελειότητα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐφευρέτου εἶχεν ἐν τινι

κιβωτίῳ ὀλόκληρον συλλογὴν κυλίνδρων, οἵτινες περιεῖχον λίαν ἐνδιαφερούσας διαλέξεις διασῆμων ἀνδρῶν, λόγους, ὁμιλίαις, ᾠδὰς, μουσικὰ τεμάχια κτλ. Οὕτω λ. χ. ἠκούσθη ἐκ τοῦ φωνογράφου ἡ φωνὴ τοῦ ἐν Παριείοις κωμικοῦ ἡθοιοιοῦ Paulus, ἄδοντος ἐν κωμικώτατον ποίημα μετ' ἑλγος τῆς διακρινούσης αὐτὸν ζωηρότητος καὶ χάριτος. Ἐν τέλει ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ φωνογράφου συναυλία τις (ἐν ἐμβατήριον, τὸ ὅποιον εἶχε παιχθῇ μὲ κλειδοκύμβαλον, βιολίον καὶ κλαρινέττον) μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ τοσοῦτον πιστῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν ἀρχικῶν μουσικῶν τόνων, ὥστε πάντες ἐμείναμεν ἐκπληκτοι. Δὲν δυνάμεθα μετ' ἀκριβείας νὰ προῖδωμεν καὶ προαναγγείλωμεν, ποίας καὶ πόσον μεγάλας μεταβολὰς θὰ ἐπενέγκῃ εἰς τὸν βίον τῶν μελλουσῶν γενεῶν ἡ μεγαλοφυΐς ἐφευρέσεως τοῦ Ἑδισον· τινὰς ὅμως προφανεῖς μεταβολὰς, αἵτινες ἐξ ἀπαντος θὰ ἐπέλθωσιν εἰς τὸν προσεχῆ ἡλεκτρικὸν αἰῶνα, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ σημειώσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει καὶ χαράς τον ποῦ τὴν ἔχει

Ἡ χάρι θέλει ἀντίχαρι καὶ πάλι χάρι νᾶνε.

Ἡ χελώνα τὸ παιδί της ἀγγελόπουλο τὸ κράζει.

Θέλεις τὸ τρανὸ χουλιάρη; πάρε καὶ μεγάλο φτυάρι.

Θέλεις πλούτη καὶ τιμὴ, μὴν κοιμᾶσαι τὴν αὐγὴ.

Καθένας ἀπ' τὸν τόπο του κρατεῖ ἓνα κομματί.

Καθένας εἰς τὸ εἶδός του ἔχει καὶ τὴν ἀξιάδα.

Καθένας μὲ τὴν πήχη του μετράει τὸ πανί του.

Κάθε τζάκι ποῦ καπνίζει ἔχει καὶ νοικοκυρά.

Κάθε τσαπὶ δουλεύοντας γιὰ λόγου του δουλεύει.

Κάθε τόπος καὶ ζακόνι κάθε μαχαλᾶς καὶ τάξι.

Κάθισ' ἡ πομπὴ 'ς τὴ στράτα καὶ γελάει τοὺς διαβάταις.

Καθὼς τοῦγεινεν ἡ κάπα δὲν τὴν πιάνει βράσιμο.

Καινούργιο κοσκινάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω!

Καλὰ 'ν τὰ φαρδομάνικα μὰ τάχουν Δεσποτάδες.

Κάλλιο λάχανα μ' εἰρήνην παρὰ ζάχαρι μὲ γρύνια.

Κάλλιο πέντε καὶ 'ς τὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρει.

Κάλλιο νὰ σὲ ζηλεύουν παρὰ νὰ σ' ἐλεοῦν.

Κάμε καλὸ 'ς τὸ φίλο σου νὰ τὸ βρῇς 'ς τὴν ἀνάγκην.

Κάποιου καίγονταν τὸ σπῖτι κ' ἔλεγ' ἔχω τὰ κλειδιά.

Κι' ἂν στρέψω πίσω ντρέπομαι κι' ἂν πάγω μπρὸς φοβοῦμαι.

Κουμπάρε τίμα τὸν παπᾶ καὶ σὺ παπᾶ 'χε γνῶσι.

Κ' ἓνας κουφὸς τοῦ ἔλεγε, γιὰ σου, κοντὰ τὸν ἔχεις.

Κουτσὸς 'ς τὸν ἄμμον ἔτρεχε νὰ φθάσῃ καβαλάρη.

Κουφοῦ καμπάνα κι' ἂν βροντᾶς, νεκρὸν κι' ἂν γαργαλίζης
Καὶ μεθυσμένον ἂν κερνᾶς ὅλα χαμένα τάχεις.

Κτίζει κάστρα 'ς τὸν ἀγέρα.

Λαγὼς τὴν φτέρην ἔσεισε κακὸ τῆς κεφαλῆς του.

Λάλει λίγα μὲ τοὺς ἄλλους καὶ πολλὰ μὲ τὸν αὐτό σου!

Λόγο καὶ πέτρα ἔρριξες, δὲν θὰ τὰ ξαναπιάσης.

Μάθε τέχνην γιὰ νὰ ζήσης καὶπραμμάτεια νὰ πλουτήσης.

Μὲ γερογάτο κάθεσαι καὶ ποντικούς φοβάσαι;

Μὴ βροντήσης ξένη πόρτα μὴ βροντήσουν τὴ δική σου.

Μὴν ἐπαινέσης τὴν ἀρχὴν σὺν δὲν ἰδῇς τὸ τέλος.

Μ' ὅποιο δάσκαλο καθήσης τέτοια γράμματα θὰ μάθης.

Νὰ μὴ χρωστᾶς σὲ πλούσιο, φτωχὸ νὰ μὴ δανείζης.

Νηστεύει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ γιὰτὶ φαῖ δὲν ἔχει.

Ξέρω καὶ σφυρῶ ἐγώ, μὰ 'δὲν ἔχω πρόβατα! . . .